

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 007854 24 Kžž
Sarajevo, 30.07.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Trećestepeno vijeće Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, sastavljeno od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Emira Neradina kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Mevlide Šeta, u krivičnom predmetu protiv optuženih: H.L., zbog krivičnih djela Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55., Obmana pri dobivanju kredita ili drugih pogodnosti iz člana 268. stav 3. u vezi sa stavom 1. i Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1., sve u vezi sa članovima 31. i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, A.G., zbog krivičnih djela Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. i Obmana pri dobivanju kredita ili drugih pogodnosti iz člana 268. stav 3. u vezi sa stavom 1., u vezi sa članovima 31. i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, te A.Dž., S.Z. i S.D., zbog krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog H.L., izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 007854 22 Kžk od 17.04.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.07.2024. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Suade Salkić, a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog H.L. i njegovog branitelja, advokata Saliha Hodžića iz Bihaća, donio je

PRESUDU

Žalba branitelja optuženog H.L. se odbija kao neosnovana i potvrđuje u osuđujućem dijelu presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 007854 22 Kžk od 17.04.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 007854 22 Kžk od 17.04.2023. godine, u njenom osuđujućem dijelu, optuženi H.L. je oglašen krivim za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, u koju mu je, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračuno vrijeme provedeno u pritvoru od 17.12.2014. godine do 16.01.2015. godine, te od 24.03.2015. godine do 08.04.2015. godine.

U oslobađajućem dijelu pobijane presude (stav II) optuženi H.L. i A.G. su oslobođeni od optužbe da su počinili krivična djela Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članovima 31. i 55. KZ FBiH i Obmana pri dobijanju kredita ili drugih pogodnosti iz člana 268. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH, a stavom III oslobađajućeg dijela presude, optuženi A.Dž., S.Z. i S.D. su oslobođeni optužbe da su počinili krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH.

Temeljem odredbe člana 212. stav 4. Zakona o krivičnog postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) Grad Bihać, kao pravni sljednik općine Bihać, je sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnicu. Istom presudom je odlučeno da cjelokupni troškovi krivičnog postupka, na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, padaju na teret proračunskih sredstava i to tako da troškovi nastali pred prvostepenim sudom i u postupku odlučivanja po žalbama protiv prvostepenih presuda padaju na teret proračunskih sredstava Kantonalnog suda u Bihaću, dok troškovi nastali pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine padaju na teret tog suda, osim troškova postavljenih branitelja koji padaju na teret proračunskih sredstava onog suda koji je donio rješenje o postavljenju branitelja optuženom.

Protiv osuđujućeg dijela navedene presude žalbu je izjavio branitelj optuženog H.L., advokat Salih Hodžić iz Bihaća (branitelj optuženog), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da „drugostepeni sud“ žalbu uvaži i preinači pobijanu presudu tako što će optuženog osloboditi od optužbe na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH.

U odgovoru na žalbu broj T01 0 KTKŽKŽ 0015481 24 od 14.03.2024. godine zamjenik Glavnog federalnog tužitelja je predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici trećestepenog vijeća ovog suda koja je održana dana 30.07.2024. godine u smislu člana 319. ZKP FBiH, u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog i njegovog branitelja, federalna tužiteljica je izjavila da u svemu ostaje kod navoda u pismenom podnesku Federalnog tužiteljstva u Sarajevu od 14.03.2024. godine, te je predložila da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana i da se potvrdi presuda Vrhovnog suda FBiH.

Trećestepeno vijeće ovog suda je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog, potom po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 321. ZKP FBiH da li je na štetu optuženog povrijeđen Kazneni zakon, nakon toga je odlučio kao u izreci, a sve iz razloga koji slijede:

Osporavajući pobijanu presudu u osuđujućem dijelu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branitelj optuženog je u žalbi istakao da se u izreci presude ne navode činjenice i okolnosti iz kojih bi se moglo zaključiti da je prvi Aneks ugovoru pravi Aneks, a drugi Aneks ugovoru lažni Aneks, niti se navode konkretni podaci koji su po navodima u izreci presude neistiniti, te u čemu se sastoji neistinitost tih podataka. Branitelj je dalje istakao da izreka presude ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih bi se moglo zaključiti kakav je kod optuženog bio psihički odnos prema djelu za koje je oglašen krivim, odnosno da li je optuženi to djelo učinio s umišljajem (direktnim ili eventualnim), a što je neophodan za postojanje krivičnog djela. U vezi ovog žalbenog prigovora, branitelj je obrazložio da je iz sadržaja izreke pobijane presude (koji prethodno citira)

očito da je optuženi oglašen krivim da je predmetno krivično djelo počinio tako što je svojim potpisom i službenim pečatom ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, što znači da je neistinite podatke unio neko drugi. Dakle, opisana je radnja izvršenja kao objektivni element, ali nije navedeno da je optuženi znao ili bio svjestan da je u pitanju lažni aneks ugovora, odnosno da je znao ili bio svjestan da su u taj aneks unijeti neistiniti podatci, te da je i pored toga htio ili pristao da ga zaključi, odnosno svojim potpisom i službenim pečatom ovjeri. Zbog navedenog je po mišljenju branitelja izreka presude nerazumljiva.

Nasuprot stavu iz žalbe branitelja optuženog, u izreci pobijane presude su navedene činjenice i okolnosti koje čine bitna obilježja krivičnog djela Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH za koje je optuženi oglašen krivim. Tako iz izreke pobijane presude proizilazi da je optuženi dana 11.04.2007. godine u Bihaću, kao načelnik Općine Bihać, sa A.G., kao odgovornom osobom „Agra“ d.o.o Bihać, nakon što je tog dana pod brojem 01/1-05-7936 između investitora općine Bihać i izvođača radova „Agra“ d.o.o. Bihać sklopljen pravi Aneks Ugovora na iznos od 1.104.142,30 KM, zaključio lažni Aneks Ugovora o izvođenju radova za Mini sportski centar „Stens“ Bihać broj: 01/1-05-7936 na iznos od 1.703.654,37 KM, sa neistinitim podacima, koji je potpisao i ovjerio pečatom Općine Bihać u svojstvu investitora, a A.G. u svojstvu izvođača radova, a koji uopće nije zaveden u knjigu protokola Kabineta načelnika niti bilo koje Općinske službe. Iz datog opisa jasno proizilazi da se radnja izvršenja ogleda u tome što je optuženi H.L. (kao službena osoba) sačinio lažnu ispravu (zaključio Aneks ugovora broj: 01/1-05-7936 od 11.04.2007. godine, koji je optuženi H.L. kao načelnik Općine Bihać sklopio sa A.G. kao vlasnikom „Agra“ d.o.o Bihać kako to stoji u izreci) sa neistinitim sadržajem da je vrijednost radova iz Aneksa 1.703.654,37 KM i istu potpisao i ovjerio pečatom Općine Bihać. Da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem vidljivo je iz činjenica i okolnosti navedenih u opisu djela (optuženi je istog dana, pod istim brojem pod kojim je sačinjen prvobitni Aneks ugovora na iznos od 1.104.142,30 KM zaključio predmetni ugovor, bez da je isti zaveden u knjigu protokola Kabineta načelnika ili bilo koje Općinske službe), kao objektivnih pokazatelja psihičkog odnosa optuženog naspram djela. Sud dodatno ukazuje da opis psihičkog odnosa učinitelja naspram djela ne mora biti prepisan iz zakonske definicije umišljaja, već isti treba da proizilazi iz činjenica i okolnosti navedenih u činjeničnom supstratu presude, a kako je to u konkretnom predmetu i slučaj. Stoga, nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k). ZKP FBiH, na koju branitelj u žalbi ukazuje.

Potom je branitelj optuženog u žalbi naveo da u pobijanoj presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Prema sadržaju žalbe, prvostepeni sud je propustio da navede da li poklanja vjeru iskazima vještaka i svjedoka, da li su njihovi iskazi vjerodostojni. Dalje, da je prvostepeni sud propustio u obrazloženju presude navesti razloge za tvrdnju u izreci presude da je optuženi, nakon što je sklopljen pravi Aneks ugovora, zaključio lažni Aneks ugovora, niti se navode razlozi zbog kojih je jedan od tih aneksa ugovora pravi, a zbog čega je drugi lažni, zatim da nisu navedeni razlozi za tvrdnju u izreci presude da su u lažni Aneks ugovora uneseni neistiniti podatci, nisu navedeni konkretni podatci koji su, navodno neistinito uneseni, niti je navedeno u čemu se sastoji neistinitost tih podataka. U žalbi je dalje navedeno da je prvostepeni sud propustio dati razloge o tome da sporni Aneks uopće nije zaveden u knjigu protokola Kabineta načelnika niti bilo koje Općinske službe, odnosno da se ne navodi ni jedan dokaz na kojem sud zasniva navedenu tvrdnju, te da drugostepeni sud nije dao razloge za postojanje zakonskih obilježja predmetnog krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, u njegovom krivičnopravnom smislu, a što je (po tvrdnji

branitelja) odlučna činjenica. Zbog svega navedenog, po mišljenju branitelja, učinjene su bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, a istovremeno je učinjena i povreda prava na obrazloženu sudsku odluku u smislu odredbe iz člana 6. stav 1. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Ni ovi žalbeni prigovori ne mogu dovesti u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude (str. 17. i str. 34. do 37.) proizilazi da je drugostepeni sud naveo u svemu jasne i određene razloge koji se tiču bitnih elemenata krivičnog djela Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH, tačnije da je optuženi H.L. u vrijeme poduzimanja radnji iz izmijenjenog optužnog akta imao svojstvo službene osobe, da je sa optuženim A.G. dana 11.04.2007. godine (nakon što je istog dana zaključen Aneks osnovnog Ugovora o izvođenju radova Sportsko rekreacionog centra „Stens“ u Bihaću, broj: 01/1-05-7936, u kom je vrijednost radova glasila na iznos od 1.104.142,30 KM) zaključio pod istim brojem lažni Aneks Ugovora o izvođenju radova za Mini sportski centar „Stens“ Bihać, na iznos od 1.703.654,37 KM, sa neistinitim podacima, da je optuženi H.L. taj Aneks osobno potpisao i ovjerio pečatom Općine Bihać u svojstvu investitora (a A.G. u svojstvu izvođača radova), te u konačnici njegov psihički odnos prema učinjenom djelu, tj. da je optuženi pri izvršenju krivičnog djela postupio sa direktnim umišljajem. Pored navedenog, prvostepeni sud se pozvao na konkretne dokaze (iskaz optuženog, iskaze svjedoka S.K. i D.S.), koji su svjedočili (pored ostalog) i na okolnost da Aneks Ugovora na iznos od 1.703.654,37 KM uopće nije bio zaveden u knjigu protokola Kabineta načelnika niti bilo koje Općinske službe. Drugostepeni sud je, nakon što je određeno i potpuno iznio koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane, iznio i razloge o postojanju zakonskih obilježja predmetnog krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, odnosno da je optuženi postupajući na navedeni način počinio krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH, za koje se teretio izmijenjenom optužnicom (str. 37. pobijane presude). Stoga, žalbeni navodi branitelja optuženog, da drugostepeni sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama, niti je naveo nijedan dokaz na kojem zasniva svoja utvrđenja da Aneks uopće nije bio zaveden u knjigu protokola koja se vodila u Kabineta načelnika niti u protokol bilo koje općinske službe u Općini Bihać i da nije dao razloge za postojanje zakonskih obilježja predmetnog krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, u njegovom krivičnopravnom smislu, pa da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, kao i povreda prava na obrazloženu sudsku odluku u smislu odredbe člana 6. stav 1. EKLJP, su bez osnova.

Osporavajući pobijanu presudu u osuđujućem dijelu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branitelj optuženog je u žalbi istakao da se pobijana presuda zasniva na iskazu vještaka građevinske struke Ibrahima Bašića, te iskazima svjedoka S.K., N.B. i D.S., temeljem kojih dokaza sud paušalno i pogrešno izvodi zaključak da je drugi Aneks ugovora od 11.04.2007. godine lažan. Branitelj tvrdi da se niti iz jednog od navedenih dokaza ne može zaključiti da su u taj aneks uneseni neistiniti podatci, ne može se vidjeti koji su to podatci, niti činjenice iz kojih bi se moglo zaključiti da su ti podatci neistiniti. Osim toga, kako je u žalbi navedeno, iz iskaza vještaka građevinske struke Ibrahima Bašića proizilazi da je predmet njegove analize bio samo naknadni Ugovor o izvođenju radova na sportsko rekreacionom centru „Stens“ broj: 01/1-05-7936, dodatne vrijednosti od 937.318,58 KM od 28.06.2007. godine, što znači da odgovori na pitanja tužitelja koji se odnose na Aneks ugovora od 11.04.2007. godine, gdje je kao vrijednost radova naveden iznos od 1.703.654,67 KM izlaze van okvira njegovog vještačenja i svjedočenja, pa

drugostepeni sud pogrešno iz njegovog iskaza izvodi zaključak da je navedeni Aneks ugovora lažan. U žalbi je dalje navedeno da se u interpretiranom iskazu ovog vještaka (str. 35. presude) navodi da je on prilikom provođenja vještačenja imao priliku izvršiti uvid u sporni Aneks, da se o istom ne može izjašnjavati jer po tom Aneksu nisu vršeni bilo kakvi građevinski radovi (...), da je on razumio da je Aneks o kojem se izjašnjavao sklopljen iz finansijskih razloga jer u sebi nije imao nikakve građevinske elemente, pa da upravo ovo pojašnjenje vještaka potvrđuje zaključak suda da predmetni aneks nije pravi nego lažni. U vezi sa navedenim, branitelj je u žalbi istakao da je ova tvrdnja suda pogrešna iz razloga što iskaz vještaka nije istinit i kontradiktoran je samom sadržaju spornog Aneksa, jer je u članu 1. utvrđeno da su predmet Aneksa Ugovora radovi definisani članom 4. osnovnog ugovora br. 01/1-05-7936/06 od 19.09.2006. godine na izgradnji SRC Stens u Bihaću, i to naknadno ugovoreni radovi, viškovi radova i naručena oprema u svemu prema dogovoru naručioca i izvođača, a što drugostepeni sud nije cijenio. Branitelj je ukazao da se građevinski radovi ne vrše prema Aneksu ugovora nego po osnovnom ugovoru, a Aneksom ugovora se mijenjaju ili dopunjuju određene odredbe osnovnog ugovora.

Ovi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Prema obrazloženju pobijane presude, ocjena drugostepenog suda da je sklopljen lažni Aneks Ugovora o izvođenju radova za Mini sportski centar „Stens“ Bihać, na iznos od 1.703.654,37 KM, sa neistinitim podacima, temelji se primarno na iskazu optuženog koji je dao kao svjedok obrane, iz kojeg proizlazi da on istim suštinski ne dovodi u pitanje postojanje samog lažnog Aneksa iz predmetnog optuženja (i sam optuženi ga je nazvao „fantomskim“), da priznaje da je kao načelnik Općine Bihać isti osobno potpisao, te da je za njega sporno samo to što on ne zna gdje je lažni Aneks pisan, budući da je po stilu pisanja vidio da to nije pisano u Općini Bihać. Dalje je izjavio da je Aneks tražila banka, da je kredit tražen u iznosu od 850.000,00 KM, te da je, onda, logično da je vrijednost ugovora, budući da se banke kod dodjele kredita rukovode omjerom 1:2, iznosila preko 1.700.000,00 KM. Zatim na iskazu svjedokinje S.K. koja je izjavila da je kasnije saznala da je predmetni Aneks „iskorišten prilikom dobijanja kredita firme Agram“ i da je ovo saznala od načelnika općine, optuženog H.L. u njegovom kabinetu. Dalje iz iskaza ove svjedokinje proizlazi da su kao općina imali ISO standard, zbog čega su dokumenti sačinjeni u općinskim službama bili unificirani i prepoznatljivi, da sporni Aneks nije izrađen po navedenom standardu, da je isti bio potpisan od strane općinskog načelnika i direktora „Agra“ d.o.o. Bihać, te da su pored potpisa bili pečati Općine Bihać i ranije navedene firme. Potom na iskazima svjedoka – zaposlenika Raiffeisen banke da je upravo taj ugovor dostavljen banci radi realizacije predmetnog kredita i da je optuženi H.L. u pismu namjere (molba od 22.03.2007. godine), koje je kao načelnik Općine Bihać dostavio banci, naveo da je općina sa izvođačem potpisala Aneks ugovora, te da temeljem te činjenice moli da banka „Agri“ d.o.o. Bihać odobri ranije traženi kredit. Drugostepeni sud je imao u vidu i iskaz svjedoka D.S. (zaposlenik u Općini Bihać na poslovima stručnog savjetnika za javne prihode), koji je izjavio da se sjeća da su radnici FUP Sarajevo, misli 2013. godine, iz službene arhive Općine Bihać izuzimali određenu dokumentaciju, da te prilike radnici FUP Sarajevo nisu izuzeli Aneks ugovora koji je glasio na iznos od 1.700.000,00 KM jer taj Aneks nije ni bio u zvaničnoj arhivi i dokumentaciji gradske uprave, te da su na aneksima i ugovorima bili pečati organizacione jedinice 01, što je broj kabineta općinskog načelnika. U konačnici, drugostepeni sud je nakon uvida u Aneks ugovora o izvođenju radova na sportsko rekreacionom centru „Stens“ u Bihaću broj: 01/1-05-7936 od 11.04.2007. godine, koji glasi na iznos od 1.703.654,37 KM, zaključio da je isti potpisan od strane direktora „Agra“ d.o.o. Bihać kao

odgovorne osobe i načelnika Općine Bihać H.L. (nije sporno da je optuženi imao svojstvo službene osobe), te da je ovjeren pečatom navedene firme i Općine Bihać - organizaciona jedinica 01, što je, po iskazu D.S., pečat kabineta općinskog načelnika.

Analizom sadržaja ovih dokaza, drugostepeni sud nalazi da je optuženi H.L. već u molbi broj: 01/1-sl/07 od 22.03.2007. godine (i prije zaključenja predmetnog Aneksa), koju je kao načelnik Općine Bihać dostavio Raiffeisen banci s ciljem da se ishodi kredit za „Agru“ d.o.o. Bihać, naveo da je općina sklopila Aneks ugovora sa izvođačem radova „Agra“ d.o.o. Bihać, da je predmetni Aneks broj: 01/1-05-7936 sklopljen na iznos od 1.703.654,37 KM (što je dvostruka vrijednost od traženog kredita od 850.000,00 KM), da je ovdje u pitanju lažni Aneks (vidi se iz iskaza vještaka građevinske struke Ibrahima Pašića koji je naveo da se o predmetnom Aneksu ne može izjašnjavati jer po istom nisu vršeni bilo kakvi građevinski radovi niti je ovaj Aneks sadržavao građevinske elemente), sa lažnim iznosom radova koji se po istom navodno trebaju obaviti, da na činjenicu da se radi o lažnom Aneksu ukazuje i to da je između istih stranaka, Općine Bihać i „Agra“ d.o.o. Bihać, istoga dana (11.04.2007. godine) i pod istim brojem sklopljen pravi Aneks ugovora na ukupan iznos od 1.104.142,30 KM, da je optuženi svih ranije navedenih činjenica bio svjestan pa je i pored te svijesti zaključio sporni Aneks (kao službena osoba je sačinio lažnu ispravu sa neistinitim sadržajem), te ga u konačnici ovjerio pečatom organizacione jedinice 01, što je pečat Kabineta općinskog načelnika, gdje sam Aneks uopće nije bio zaveden u knjigu protokola koja se vodila u navedenom kabinetu niti u protokol bilo koje općinske službe u Općini Bihać.

Iz ovako datog obrazloženja drugostepene presude, jasno proizilazi da se zaključak drugostepenog suda da su u Aneks ugovora broj: 01/1-05-7936 od 11.04.2007. godine, koji je optuženi H.L. kao načelnik Općine Bihać zaključio sa A.G. kao vlasnikom „Agra“ d.o.o. Bihać, s lažnim podatkom da je vrijednost radova iz Aneksa 1.703.654,37 KM (da se radi o lažnom Aneksu Ugovora) zasniva na brojnim dokazima koji su drugostepenom sudu pružili pouzdanu osnovu za takav zaključak koji po ocjeni ovog vijeća nije „paušalan i pogrešan“, pa se ne može prihvatiti osnovanim prigovor branitelja optuženog da drugostepeni sud paušalno i pogrešno izvodi zaključak da je drugi Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine lažan.

Dalje, neosnovana je tvrdnja branitelja optuženog, da se niti iz jednog od navedenih dokaza ne može bez „sumnje“ zaključiti da su u taj aneks uneseni neistiniti podatci, te da se ne može vidjeti koji su to podatci, niti činjenice iz kojih bi se moglo zaključiti da su ti podatci neistiniti. Upravo iz datog prikaza obrazloženja drugostepene presude jasno proizilazi da je u Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine unesen neistinit podatak koji se odnosi na uvećanu vrijednost radova za Mini sportski centar „Stens“ Bihać, u iznosu od 1.703.654,37 KM, a koji je zaključen iz finansijskih razloga i kao takav dostavljen banci radi realizacije kredita (proizilazi iz iskaza optuženog, iskaza svjedoka N.B. i svjedoka S.M. – zaposlenici Raiffeisen banke, te iskaza S.K.) i koji nije bio zaveden u knjigu protokola koja se vodila u navedenom kabinetu niti u protokol bilo koje općinske službe u Općini Bihać (proizilazi iz iskaza optuženog, S.K. i D.S.).

Ni žalbeni navod branitelja optuženog, da je drugostepeni sud svoj prednji zaključak temeljio i na iskazu vještaka građevinske struke Ibrahima Bašića, koji se na pretresu od dana 05.12.2016. godine izjasnio da je predmet njegove analize bio samo naknadni Ugovor o izvođenju radova na Sportsko rekreacionom centru „Stens“ broj: 01/1-05-7936, dodatne vrijednosti od

937.318,58 KM, od 28.06.2007. godine, dakle, ne i Aneks ugovora od 11.04.2007. godine, pa da je vještak izašao van okvira njegovog vještačenja i svjedočenja, ne može dovesti u pitanje pravilnost takvog zaključka. Ovo iz razloga što iz obrazloženja drugostepene presude proizilazi da je sud cijenio druge dokaze (kako su naprijed već navedeni), iz kojih je vidljivo da se sačinjavanjem predmetnog Aneksa željelo prikazati da „Agra“ d.o.o. ima zaključen posao na iznos koji garantira otplatu traženog kredita o čemu je svjedočio i sam optuženi, kao i svjedoci (N.B., S.M., S.K.). Pored navedenog, drugostepeni sud je imao u vidu i da je optuženi H.L. već u molbi broj: 01/1-sl/07 od 22.03.2007. godine, koju je kao načelnik Općine Bihać dostavio Raiffeisen banci s ciljem da se ishodi kredit za „Agru“ d.o.o. Bihać, naveo da je općina sklopila Aneks ugovora sa izvođačem radova „Agra“ d.o.o. Bihać (iako je zaključenje Aneksa uslijedilo tek 20 dana nakon toga), kao i druge okolnosti kako je već navedeno.

Imajući u vidu utvrđenja drugostepenog suda i naprijed navedene okolnosti koje je cijenio drugostepeni sud pri izvođenju zaključka da je drugi Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine lažan, to ni žalbeni navod branitelja optuženog, da je tvrdnja suda da Aneks Ugovora nema nikakve građevinske elemente, pogrešna, ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, tačno je da iz samog sadržaja spornog Aneksa (član 1.) proizilazi da je utvrđeno da su predmet Aneksa Ugovora radovi definisani članom 4. osnovnog ugovora br. 01/1-05-7936/06 od 19.09.2006. godine na izgradnji SRC Stens u Bihaću, i to naknadno ugovoreni radovi, viškovi radova i naručena oprema u svemu prema dogovoru naručioca i izvođača (kako to u žalbi branitelj navodi), međutim, iz ovog sadržaja uopće ne proizilazi da su u Aneksu Ugovora navedeni građevinski elementi, već je determinisan predmet Aneksa Ugovora, tj. radovi definisani u osnovnom ugovoru, bez navođenja bilo kojih građevinskih elemenata u samom Aneksu Ugovora.

Dalje je branitelj u žalbi istakao tvrdnju, da suprotno činjeničnim navodima u izreci pobijane presude da je Aneks Ugovora na iznos od 1.104.142,30 KM pravi, a da je Aneks Ugovora na iznos od 1.703.654,37 KM lažni Aneks, oba aneksa su prava, odnosno da ni jedan od njih nije lažni aneks, što dokazuju izvedeni dokazi. Potom je branitelj prigovorio da nisu tačni činjenični navodi da su u lažni Aneks Ugovora unijeti neistiniti podaci, te ako se „aludira“ da je jedan od aneksa ugovoru o izvođenju radova za sportski centar „Stens“ Bihać lažan zbog toga što je u njega unesena vrijednost radova od 1.703.654,37 KM kao neistinit podatak, branitelj tvrdi da je to tačan podatak i da predstavlja stvarnu vrijednost ugovorenih radova u tom periodu. Kao argumente za svoju tvrdnju branitelj je istakao da je navedeni aneks kasnije od nadležnih službi korišten kao pravi, i to prilikom obračuna i isplate privremenih situacija i da tačnost njegove tvrdnje potvrđuje Zaključak Službe opće uprave i društvenih djelatnosti broj 0712-14-13677/07 od 28.12.2007. godine o isplati preostalog duga 31.858,78 KM izvođaču radova „Agra“ d.o.o. Bihać, po V privremenoj situaciji vezano za Ugovor od 19.09.2006. godine i Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine, u kojoj je navedeno da ukupna vrijednost ugovorenih radova iznosi 1.703.654,67 KM. Ovu tvrdnju, kako je branitelj dalje istakao u žalbi, potvrđuje i zaključak navedene službe broj 07/2-14-13676/07 od 28.12.2007. godine o isplati iznosa od 82.693,60 KM istom izvođaču radova po VI privremenoj situaciji vezano za Ugovor od 19.09.2006. godine i Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine, u kojoj se također navodi da ukupna vrijednost ugovorenih radova (osnovnog ugovora i aneksa) iznosi 1.703.654,67 KM. U žalbi je ukazano i na to da drugostepeni sud nije savjesno vršio ocjenu dokaza odbrane koji je izveden na glavnom pretresu – Mišljenje na nacrt Aneksa ugovora 01/1-05-7936 od 22.03.2007. godine koje je pod brojem 05/1-14-3241 dana 26.03.2007. godine optuženom kao općinskom načelniku uputila njegova pomoćnica za finansije

i računovodstvo, a u kojem Mišljenju se navodi kao prijedlog Aneksa Ugovora sa ukupnom vrijednosti radova upravo iznos od 1.703.654,67 KM. Navedenim se, prema žalbenim navodima, potvrđuje stav odbrane da je pomenuti aneks još kao prijedlog, i prije zaključenja, bio predmet analize Službe za finansije i računovodstvo Općine Bihać, da je u njemu sadržana ukupna vrijednost radova, kao i da se ne može raditi o lažnom Aneksu ugovora. Iz razloga što drugostepeni sud nije cijenio navedene dokaze činjenično stanje je nepotpuno utvrđeno, na što je ukazao branitelj u žalbi.

Međutim, žalbena tvrdnja branitelja da je u konkretnom riječ o pravom Aneksu jer su vršena plaćanja od strane općinske službe prema privremenoj situaciji V i VI u kojima je naveden iznos radova 1.703.654,37 KM i da je pomenuti aneks još kao prijedlog, i prije zaključenja, bio predmet analize Službe za finansije i računovodstvo Općine Bihać, ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, pri utvrđenju drugostepenog suda da je između istih stranaka, Općine Bihać i „Agra“ d.o.o. Bihać, istoga dana, dakle 11.04.2007. godine, sklopljen pravi Aneks ugovora na ukupan iznos od 1.104.142,30 KM, da Aneks ugovora u kojem je kao vrijednost radova naveden iznos od 1.703.654,67 KM uopće nije bio zaveden u knjigu protokola koja se vodila u navedenom kabinetu niti u protokol bilo koje općinske službe u Općini Bihać i da se sačinjavanjem predmetnog Aneksa željelo prikazati da „Agra“ d.o.o. ima zaključen posao na iznos koji garantira otplatu traženog kredita, a što je upravo iznos od 1.703.654,37 KM (dvostruka vrijednost od traženog kredita od 850.000,00 KM), nije od značaja činjenica da je navedeni aneks kasnije od nadležnih službi korišten kao pravi, i to prilikom obračuna i isplate privremenih situacija. Osim navedenog, u V privremenoj situaciji vezano za Ugovor od 19.09.2006. godine i Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine (na koju se branitelj optuženog poziva kao dokaz svojih tvrdnji da je predmetni Aneks pravi, a ne lažni), je navedeno da ukupna vrijednost ugovorenih radova iznosi 2.041.460,88 KM, a ne iznos od 1.703.654,37 KM (kako to branitelj tvrdi u žalbi). Dalje, kada se branitelj poziva na dokaze u žalbi (privremene situacije V i VI i zaključke općinske službe) zanemaruje da su kao dokazi izvedene i druge privremene situacije u kojima se ukupna vrijednost ugovorenih radova navodi 1.104.142,30 KM po Ugovoru broj 01/1-05-7936 od 19.09.2006. godine i Aneks Ugovora od 11.04.2007. godine (u privremenim situacijama brojevi III od 16.04.2007. godine i IV od 31.05.2007. godine), te da je u Mišljenju na nacrt Aneksa ugovora 01/1-05-7936 od 22.03.2007. godine navedeno da Općina Bihać kao investiter radova treba imati na umu da Aneksom ugovora (nacrt Aneksa u iznosu od 1.703.654,37 KM) nisu definirani uvjeti banke u smislu zaračunavanja obaveza Općine prema banci (kamate i dr.) i da stoga Općina Bihać ne treba ugovarati cesiju sa poslovnom bankom izvođača radova, već obezbijediti sredstva i omogućiti plaćanje izvođaču po privremenim i okončanim situacijama, a kako je to regulisano članom 21., 23. i 25. Ugovora (osnovni ugovor od 19.09.2006. godine). Suprotno tvrdnji odbrane navedeno mišljenje potvrđuje zaključak drugostepenog suda da je Aneks ugovora u kojem je navedena ukupna vrijednost radova u iznosu od 1.703.654,37 KM sklopljen iz financijskih razloga i kao takav dostavljen banci radi realizacije kredita. Dakle, ovi dokazi na koji se pozvao branitelj u žalbi ne potvrđuju stav odbrane da se ne može raditi o lažnom Aneksu ugovora, već o pravom u kojem je sadržana ukupna vrijednost radova.

Po ocjeni ovog vijeća, na pravilno i potpuno utvrđenu činjeničnu osnovu, u pobijanoj presudi je pravilno primijenjen krivični zakon kada su radnje optuženog navedene u izreci te presude, kvalifikovane kao krivično djelo Krivotvorenje službene isprave. Stoga, žalbeni navod branitelja optuženog da je oglašavanjem optuženog krivim za predmetno krivično djelo

drugostepeni sud povrijedio Krivični zakon u pitanju da li je djelo za koje se optuženi goni krivično djelo, ovaj sud nalazi neosnovanim.

U okviru žalbenog osnova povreda Krivičnog zakona, branitelj optuženog je naveo da je drugostepeni sud oglašavajući optuženog krivim za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH (branitelj tvrdi da djelo kako je opisano u izreci pobijane presude nije krivično djelo iz navedene odredbe zakona) učinio i povredu prava na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. EKLJP. Međutim, član 6. stav 1. EKLJP propisuje: „Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred neovisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dijela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi malodobnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao nanijeti štetu interesima pravde.“ Branitelj optuženog ne tvrdi da je optuženom prilikom utvrđivanja osnovanosti optužbe protiv njega uskraćeno pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred neovisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. S tim u vezi ukazuje se paušalnom tvrdnja branitelja optuženog, da je drugostepeni sud oglašavajući optuženog krivim za krivično djelo Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH povrijedio član 6. stav 1. EKLJP, u smislu povrede prava na pravično suđenje.

Kada je riječ o odluci o kazni, branitelj optuženog je istakao da neće posebno obrazlagati ovaj žalbeni osnov jer se žalba podnosi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te ona u smislu odredbe člana 315. ZKP FBiH u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Ovaj sud je imao u vidu odredbu člana 323. ZKP FBiH (a ne 315. ZKP FBiH na koju je branitelj ukazao), kojom je propisano da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakona podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, pa je razmatrao prvostepenu presudu i u dijelu koji se odnosi na odluku o krivičnopravnoj sankciji, te našao da je utvrđenim olakšavajućim (njegovu raniju neosuđivanost, protek vremena od počinjenja kaznenog djela) okolnostima dat odgovarajući značaj koji je došao do izražaja prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne za konkretno krivično djelo. I ovo trećestepeno vijeće smatra da je slijedom utvrđenih olakšavajućih okolnosti, uz izostanak otežavajućih okolnosti, kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, adekvatna težini krivičnog djela, stepenu krivice optuženog i okolnostima pod kojima je djelo počinio i da će se sa navedenom kaznom postići svrha kažnjavanja u smislu člana 42. KZ FBiH.

Iz navedenih razloga žalba branitelja optuženog nije osnovana, pa je valjalo tu žalbu odbiti i na osnovu člana 328. ZKP FBiH pobijanu presudu u osuđujućem dijelu potvrditi.

Zapisničarka
Mevlida Šeta,s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija,s.r.